

החברותא

בס"ד ערש"ק פר' צו (שבת הגדול) ח' ניסן תשס"ט

החברותא בטען פנימי לחברים גליון מס 352

פניני דקריים

בעניני דיומא: פסח

שבת הגדול: דרשו חז"ל (ברכות נ"ח) לך ה' הגדולה זו מעשה בראשית. הואיל וע"י נסים ונפלאות של יציאת מצרים נתברר שאפילו הטבע כפוף למנהיג ומשגיח ובכך הוחזרה הגדלות להשי"ת ע"כ נקראת שבת זו שבת הגדול. (ספר הזכות)

במול חמץ: מצד ההלכה בטול חמץ אפשרי רק כשהחמץ ברשותו, ר"ל כשיודע שהחמץ ברשותו אשר הרשות הוא חמץ או בקל יכולים לבטל החמץ הגמור, אבל כשאינו רשותו כלומר שאינו חושב שהרשות הוא חמץ א"א החמץ גמור כי הכרת המציאות היא הקובעת. (אמרי חיים)

מצ"ח אותיות חמץ: חמץ הוא גאווה כידוע, והי' של מצ"ח גמטריה סדר. ההתכוננות בגדלות הבורא מבריה הגאווה ומביא הכרה בשפלות עצמי ענוה, אכילת המצה רומז לענוה שאינה מתרוממת למעלה, נמצא שע"י שיוכור תמיד את ליל הסדר יבריה הגאווה ויוכה למדת ענוה באכילת המצה. (אמרי חיים)

יציאת מצרים הכנה לקבלת התורה וההכנה הוא לקנות שפלות רוח מהמצה כי לקנין התורה נדרש לב שפל והכנה כידוע. שפל רוח עולה כמספר 'חרות' מומר חרותנו לקנות שפלות הרות. (אמרי חיים)

רשע מה הוא אומר מה העבודה הזאת לכם הלא טוב לדבק במעשה עשו אשר לא פגעה בו צרת השעבוד כלל. וע"ז אומר אף אתה הקהה את שיניו ותראה לו שנוולד בלי שיניים ללמדו שכל דבר חשוב בעל ערך אינו מגיע אליו רק בהמשך הזמן ע"י עבודה כן האדם נולד בלא שלמות לעומת הבהמה שנוולדה בשלמות בהשוואה לבני אדם הרי ראינו שמותר האדם מן הבהמה הוא העדר השלמות. (מתוך ברכת השיר)

במורא גדול זו גילויי שכינה בשעה שהיה גילויי השכינה אין יכולים שוב לזכות במראה הגדול הזה כי או כל אחד לפי ערכו ואין כולם במשקל שווה כי מי שהיה יותר במעלה השיג יותר התגלותו וזה לפי שעצם גילויי השכינה היא האחדות ולפי המקבילים השונים היה ההתגלות לכל אחד לפי ערכו. (ברכת השיר)

מנהג בישאל שהבכורים החייבים בתענית ערב פסח מסיימים באותו יום מסכת בגמ' או משניות שע"כ יו"ט הוא להם ונפטרים מתענית. סיום זה מרמז בעצם שאין לבכור הצורך להתענות דהלא בתחילה היו עובדי ע"ז כדוגמת המצרים ולכך גם הם היו בסכנה אבל מאחר ונצמדו למשה ואהרן היה הסיום טוב. ואכן גם הבכור מראה שגם הוא צמוד למורה דרך ואם הסיום טוב הכל טוב. (אבני חז"ל)

היו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה. אע"פ שהחכמים עסקו כל הלילה ביציאת מצרים והגיעו להשגות נשגבות ביותר נשארו בכל זאת כאמונה הפשוטה וזהו מה שאמרו התלמידים הגיע זמן קריאת שמע - אמונה פשוטה קבלת עול מלכות שמים בתמימות.

בפרשת צו

צו את אהרן ואת בניו לאמר (י' ב') תהיה בלתי לה' לבדו ללא כל נגיעה עצמית כדוגמת העולה שהיא כולה כליל לה', אז מובטחים שדבריהם שהם גחלי אש יעשו פירות ויצמחו ברכה. (דברי יהושע)

זאת תורת העולה (י' ב') רק התורה הנלמדת בהכנעה רצויה לפניו יתב' משא"כ זו שיש עמה גאווה תורת העולה לשון גדלות שעל ידה גבה לבו וזחה עליו דעתו היא מתמעטת והולכת - זאת מלשון מעוט. (הרי בשמים)

היא העולה על מוקדה על המזבח (י' ב') מזבח רמז לענוה ובעור התאות שבלב הוא העולה על מוקד הוא באמצעות ההכנעה והענוה - מזבח.

פסח כשר ושמח

שיחת הרא"ש ז"ל א"א פרישת כי תשא תשל"ה הובא לפרסום ע"י א.א.

שנאמר "כי בצלם אלוקים עשה את האדם". ובאיזה אופן יש לו את הזכיה להגיע למצב הזה להיות בבחינת "צלם אלוקים"? כאשר הוא מכיר את הבהמיות שלו, ורואה שאעפ"כ יש בו חכמה ומדע, הוא מתבונן איך מגיע אליו חכמה ומדע, ועי"ז הוא משיג ורוצה להאמין שיש מציאות של הבורא שהוא מלא חכמה ומדע, וכל החכמה שיש לו אינם ממנו רק מן המציאות הזו שנותנת בו חכמה ומדע. ונמצא שמתוך הכרת עצמו הוא מגיע להכרת הבורא והכרת גדלותו. נמצא שרק כאשר הוא משיג את עצמו הוא יכול להשיג את מציאות הבורא.

אך להשיג את עצמו זה דבר מאד קשה. בגלל שהאדם יש בו עקשנות עצומה. שורש הדבר נובע מכך שבכל אדם יש בו משיכה לבורא עולמים, והטבע הוא שלכל דבר שהוא נמשך הוא רוצה להיות כמוהו. וכמו שהרבש"ע ברא את העולם בכדי שהוא יתפרסם באמצעות האנוש, ולשם מטרה זו ברא את העולם, כך האדם רוצה לעצמו את אותה גדולה, והוא רוצה להיות מפורסם כמו הקב"ה. נשאלת השאלה מהיכן הוא לוקח את הכח הזה? ממתי הוא נהיה מציאות לרצות את אותו דבר כמו הרבש"ע? התשובה היא, שבחטא עץ הדעת הוא נהיה נפרד, ונגרם פירוד בין הבורא והאנוש, והחכמה נשארה במציאות הנעלם. מאז האדם שואף כל הזמן לחכמה, אבל את החכמה הוא מייחס אליו בעצמו.

לכן הוא מוכרח שיהיה לו תמיד סיבות, בכדי שירגיש שהחכמה היא לא ממנו. והחכמה מאין תמצא. אם האדם יש לו חכמה היא לא ממנו, היא מאין. "אין" הוא הכח הנעלם המקיים ומהוה את כל הבריאה, רק שהוא נמצא בהעלמה. ולמרות שהבריאה קיימת ואנו רואים שהעולם מתקיים, הכח הזה הוא נעלם, מכיון שהעולם מרמה את עצמו לחשוב שהאדם הוא זה שעושה את הפעולות. הוא בונה, והוא ממציא, וכל

הכוונה של בריאת העולם היתה בכדי שתתגלה הבחינה שנקראת "אנוש", ובאמצעותה יתגלה ויתפרסם הבורא כל עולמים. לפני בריאת העולם טענו המלאכים לפני הרבש"ע "מה אנוש כי תזכרנו", למה בכלל בראת את האנושות, מה אתה צריך בכלל לזכור אותם. אבל דוקא זה היה הרצון שלו בבריאה, ולכן הוא ברא אותה, בכדי שמתוך הבחינה הזו שנקראת "אנושות" יכירו וישיגו אותו.

ללא האנוש הזה אין לנו שום התקשרות אליו. כי הבורא כל עולמים אין בו השגה כלל, ולא שייך שיהיה לאדם התקשרות עמו מתוך שכל הבנה. הדרך היחידה להשיג אותו היא להכיר בו מתוך המציאות שלנו שהוא המחיה ומהוה אותה. רק מתוך שאנו שקועים בבהמיות שלנו, ואנו חיים את המציאות שלנו ולא את המציאות שלו, ("מליבט נישט מיט מיט אים") אנו מובדלים מאיתנו. ולכן אנו כבהמה בלי דעת, בגלל שאין לנו חלק במציאות שלו. ובשביל זה הרבש"ע ברא בהמות וחיות, כדי שמהם נלמד מה אנו יכולים להבין. כמו שהבהמה אינה מבינה כלום כך אנו איננו יכולים להבין כלום. אך כמו שהבהמה יש לה חוש שמכירה את בעליה הזן ומפרנס אותה, כך אנו יכולים להכיר את הבורא שברא אותנו ומקיים אותנו בכל רגע. לשם מטרה זו הוא ברא בעולם את הדוגמא של הבהמות וחיות בכדי שנבין איך להשיג אותו. מה שאנו לא משיגים אותו זה מכיון שאנו לא מבינים מהי הבחינה שלנו. אם אנו רוצים להשיג אותו אנו צריכים קודם להשיג את עצמנו ואת הבהמיות שלנו, רק אחר שנהיה כבהמה נוכל להשיג אותו כבהמה שמכרת את בעליה.

הדרך היחידה למצוא את הרבש"ע היא, כאשר האדם חי בסיבות שלו. והיינו כי האדם הוא באותה בחינה כמו הבהמה, כמו שנאמר "ומותר האדם מן הבהמה אין". ורק מכיון שהאדם הוא צלם אלוקים הוא נקרא בשם המעלה "אדם", כמו

החכמה הזו היא מסך המבדיל בינינו ובינו. כי למרות שהחכמה צריכה להראות לו את הבהמיות שלו כמו שדוד המלך אמר "בהמות הייתי עמך", האדם אינו יכול להכניע את עצמו להיות בחינת בהמה, היות שאף שהוא מלא מדע וחכמה חיו אינם חיים בגלל שאין לו את הסיפוק המלא שהוא בעצמו מציאות החכמה. בו בזמן שהחכמה היא זו שאמורה להראות לו שהוא מציאות בהמה, ואז הוא יכול למצוא בעצמו שיש מעליו מציאות שמקימת אותו ונותנת לו את החיות. וכמו שהבהמה מקבלת את החיות שלה מהאדון, ובלא זה היא לא יכולה לחרוש, ולא לאכול מה שהיא רוצה לאכול, רק ע"י האדון, כך גם אצלנו, החכמה - שהיא הבחירה - צריכה להראות לנו שאנו בחינת בהמה. ומה שהחכמה נמצאת אצלנו אין זה מאיתנו רק ממנו, "הייתי עמך". ובשביל זה האדם מוכרח לעבור גלגולים וגלגולים, בכדי שהוא ירצה להשפיל את עצמו. הרבש"ע מכניס את האדם בכוח שברון, ובכוח צער, שהאדם לא יכול להחזיק מעמד, הוא יכול להגיע לידי שיגעון. למה הרבש"ע עושה את זה לבן שלו, בגלל שהאדם רוצה תמיד שיהיה לו קיום בפני עצמו, ולהצטדק. להחליק את הכל. שהוא יהיה רגוע ולא יהיו לו מכאובים. שלא יגיע למסקנה שהוא לא בסדר. לכן הוא מחפש הכל בשביל שיהיה בסדר. ולכן בכדי להגיע להתקשרות האלוקית הוא מוכרח לעבור את כל הגלגולים. כמו דוד המלך שנפל אחרי שאמר "בחנני ונסני", ואז הוא נשאר תלוי באויר, והוא ראה ממש "וחטאתי נגדי תמיד". החטא עמד מולו ולא היה לו שום תירוץ לתרץ את עצמו. והוא הרגיש שהוא מוכרח עכשיו התקשרות אלקית, ובאם לא הוא עלול להשתגע. בזה הרבש"ע הביא אותו, למצב כזה שהיה מוכרח להגיע להכרה ש"מה אנו מה חיינו", והיה חייב לראות שהוא בבחינה של בהמה. ומה שהוא עושה ויש לו חכמה - "הייתי עמך", זה החכמה שלך. החכמה מאין תמצא, כשאני רואה שאני אין, אז אני מגיע אל החכמה שמראה לי

החכמות הם ממנו. ומהרבש"ע - הבורא ומקיים את הכל שהוא עשה ועושה לכל המעשים - רק מדברים, ולא מכירים שהוא המציאות של הבריאה. ואלמלי הסיבות גם לא היו זוכרים ממנו כלל. רק בגלל שהוא רוצה שכל ידח ממנו ידח, הוא עשה שבאמצעות האדם יהיה גילוי המציאות שלו. והבורא - שהוא חי וקיים המקיים את הכל - רוצה שע"י בחינת האין של האדם יתפרסם בעולם שיש בחינה נעלמת שנקראת "אין" שהיא המציאות של הבריאה. ורק האדם שהוא ברא יכול להודיע את זה. אך בגלל שלאדם יש בחירה הוא שרוי כל הזמן במלחמה בין מציאות שלו למציאות האין, ולכן הוא צריך סיבות.

וזה הוא השורש של כל ענין הבחירה - אם האדם הוא מציאות בפני עצמו או שהוא בטל לשורשו. כאשר האדם נכשל הוא תמיד רוצה לתרץ את עצמו, ובגלל שהוא לא בהתקשרות ודביקות למציאות שלו - שהיא מציאות האין - הוא לא מחפש את השורש למה הוא נכשל. הוא תמיד מחפש אחר כל מיני תירוצים בכדי להרגיע את עצמו, שרק בגלל הסיבה זו היתה לו הנפילה הזו, אבל הוא היה בסדר בגלל שהכוונה שלו טובה. ובוזה שהכוונה שלו טובה מתורצת הנפילה שהוא נפל. העיקר שהוא בסדר. הוא לא מחפש את ההתקשרות, דהיינו להכיר שהוא בחינת אין, והוא תמיד בבחינת חטא. והוא לא מחפש את ההתקשרות של שלימות הוי" לידח שם י-ה ב-ה, דהיינו שיהיה בטל לשורשו ע"י בחינת אין, וממילא תיבטל הבחירה ולא יהיה מלחמת עמלק.

לנו אין יכולת להשיג את הרבש"ע ולהבין את מציאותו, המוח שלנו לא מסוגל לתפוס את זה, אנו רק יכולים לדעת ע"פ ההשגה שלנו. כמו שהבהמה יש לה חוש להכיר את זה שזן אותה, כך אנו יש לנו חוש להכיר את זה שזן ומחיה אותנו. רק היות שמתוך האדם מן הבהמה היא הבחירה שניתנה לו ולשם כך ניתנה בו החכמה,

שיחת קודש ממורנו ורבנו זיע"א

352
T

המשך מעמי קודם

מהבהמיות. כי אחרי שהוא מכיר שהוא בהמה
איך מגיעה אליו כזו חכמה? זוהי החכמה
האמיתית שמביאתו להכיר את בוראו. כי
החכמה מראה לו שהוא בהמה, וממילא, כמו
שהבהמה יש לה את החוש להכיר את האדון, כך
נהיה אצלו החוש להכיר שהחיות שלו היא ממקור
החכמה שמשפיע בו את החכמה. ואז הוא
מתחיל לחיות בדיוק כמו הבהמה שחיה עם
התחושה מי הוא האדון, גם הוא חי עם התחושה
של האין. וזו היא בחינת משיח. זו היא הרוח
החדשה שתהיה בעולם בביאת המשיח, שאנו
כולנו נחיה בבחינה הזו כמו דוד המלך משיח ה'
בהמות הייתי עמך, כגמול עלי אמו.

(- האשק יב"א ב"ס"ה -)

שהחכמה שלך.
כאשר האדם רואה שהוא לא יכול להמשיך
להסתובב כך, כל המעיינות של התירוצים לתרץ
את עצמו נעולים. והוא כבר לא יכול להגיד:
למרות שנפלתי אני עדיין הצודק. כמו שהרבש"ע
לחץ את דוד המלך אל הקיר, והראה לו שאין לו
כל תירוץ לתרץ את עצמו, ואז הוא נשאר כולו
אין, "חטאתי לה", והגיע להכרה כי כל המציאות
שלו היא לא המציאות שלו רק יש מציאות
שנותנת לו את הכוחות, והיא מביאה אותי למצב
שלא אוכל להמשיך להסתובב כך ואני מוכרח
להודות כי "חטאתי לה" וחטאתי נגדי תמיד. כמו
כן הוא אצל כל אדם. הוא מוכרח לעבור גלגולים
ויסורים עד שיגיע להכרה הנכונה. באופן אחר
הוא לא יכול להגיע לחכמה אלא מן האין,

הודעה חשובה - מסמך ברכת ההפאה

בעז"ה נתאסף כולנו ביום רביעי ערב פסח ליד קבר דוד המלך בהר ציון

כפי שנהג מורנו ר' אשר זיע"א לפני 28 שנה בשנת תשמ"א

בשעה 5.30 בבוקר תתקיים הסעה מבית הרב ברח' דון יוסף הנשיא

תכילת שחרית בשעה 6 בהר ציון

לאחר התפילה נאמר את קדר זרכת החמה זרוב עם

בעזרה שי"ת תתקיים נסיעה למירון ביום ראשון ג' דחזה"מ פסח

בשעה 12.00 בצהריים, היציאה מרח' החשמונאים

שהשמחה במעונם

הר"ר מרדכי כהן ומשפ' להולדת הנכד

הר"ר שלמה ביבס ומשפ' להולדת הבן

הר"ר אברהם אהרן שנקר ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר מנחם שנקר ומשפ' להולדת הבת

לעילוי נשמות

הר"ר אריה מרדכי בן הר"ר שאול יצחק ז"ל נלב"ע ז' ניסן

הר"ר אפרים זושא בן הר"ר שאול ז"ל נלב"ע ז' ניסן

ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת מוה"ר ר' אשר ב"ר אריה מרדכי זצ"ל ז"ע

י"ל ע"י
מערכת החברותא
רח' ערני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 ☎

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

